

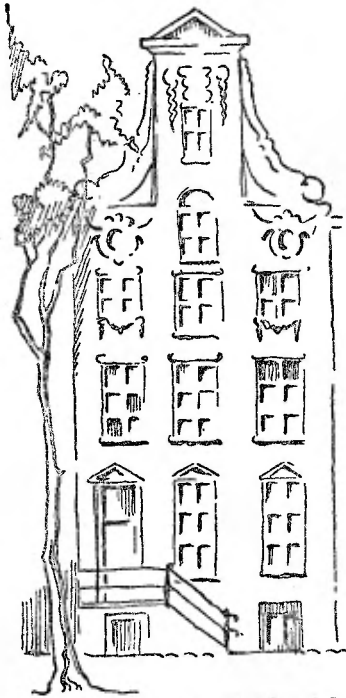
De Bijbel in het Bos

DOOR A. NOREL-STRAATSMAN

AAN .....

DE LEIDER (STER)

UITGEGEVEN DOOR DE
JEUGDCOMMISSIE VAN HET
NEDERLANDSCH BIJBELGENOTSCHAP
HEERENGRACHT 366
AMSTERDAM - 1950

De Bijbel in het bos

•

Tekeningen van Sj. Kuperus

•

I

Daar loopt Wanne van de dominee langs de straatweg. Hij heet eigenlijk Warner, maar toen hij nog klein was, noemde hij zichzelf Wanne. En al is hij nu ook al acht jaar, hij blijft Wanne heten.

Wanne komt van Geurtje-moei. Dáár, achter het bos woont zij in een klein huisje en een tuin vol bloemen.

Wanne kreeg een tas vol peren van Geurtje-moei voor moeder. Ook kreeg hij er een paar in zijn zak om op te eten.

Wat weegt die tas zwaar!

't Is warm! De zon schijnt fel! De bomen van de straatweg staan zo stil. Geen takje wuift naar Wanne.

Geen zomerwind strijkt door zijn haar.

Wanne staat stil om uit te rusten. Hij zet de tas naast zich.

Klik-klak, klik-klak. . . ! Wat hoort hij?

Wanne lacht! O ja, dat geluid kent hij.

Klik-klak, klik-klak! 't Zijn de ponnies van Jan Karreman. Kijk, bij de bocht komen ze aan. Sterke vurige paardjes, vlug als de wind!

Wanne neemt de tas in zijn éne hand; met de andere haalt hij een zakdoek te voorschijn en veegt het zweet van zijn gezicht.

Jan Karreman rijdt zo dadelijk voorbij. Hij zal zien hoe warm Wanne is en hoe zwaar zijn tas is.

Misschien zegt hij wel: wil je meerijden, Wanne?

boeken en krijtjes en ballen. . . . ! Zeg Jan, is 't uit Amerika? Staan er grote stempels op en vreemde postzegels?

Ja, zegt Jan, dat kon wel eens zijn. 't Is erg zwaar! Wanne wringt zich om goed te kijken. Waar heb je 't?

Dáár, aan 't eind! Onder die zakken!

Wanne ziet een tipje van 't grauw papier. Maar ècht weten of 't uit Amerika komt, kan hij niet. Hij hóópt 't maar.

Wou jij naar Amerika, Jan?

Ik wel, zegt Jan, maar ze nemen me niet met de ponnies.

Hè, wat draven die wildemannen! 't Dorp van Wanne is opeens vlakbij.

Ik rijd maar eerst langs jullie, zegt Jan. Dan geef ik het pak uit Amerika af.

Zie je nou wel? Jan zegt: pak uit Amerika, 't zal heus zo zijn!

Bij het tuinhok is het halt!

Hier, houd de teugels even, zegt Jan. Fier zit Wanne te kijken; nu zijn de ponnies even van hem.

Jan sjort wat achter in de wagen en zet het zware pak binnen het tuinhok.

Asjeblieft, zegt hij. Breng 't maar bij vader. En nou d'r af, Wanne; wij gaan weer.

Bedankt voor 't rijden, Jan. Hier heb je nog een peer.

Wanne stapt de tuin in. Klik-klak, klik-klak, hoort hij weer de hoeven van de paardjes op de weg. Dan wordt 't stil.

Wanne staat gebogen over 't pak. Waar komt 't vandaan? —

II

't **W**as helemaal niet waar van 't pak! 't Kwam niet uit Amerika!

Wanne had 't samen met vader naar de studeerkamer gedragen. Domme Wanne, lachte vader. Lees dan toch eens wat er op 't adres staat!

Wanne las:

Afgezonden van het Bijbelhuis,
Heerengracht 366,
Amsterdam.

Aan Dominee van Hoven,
Pastorie. *Heibrink*.

Afgezonden van het Bijbelhuis in Amsterdam?

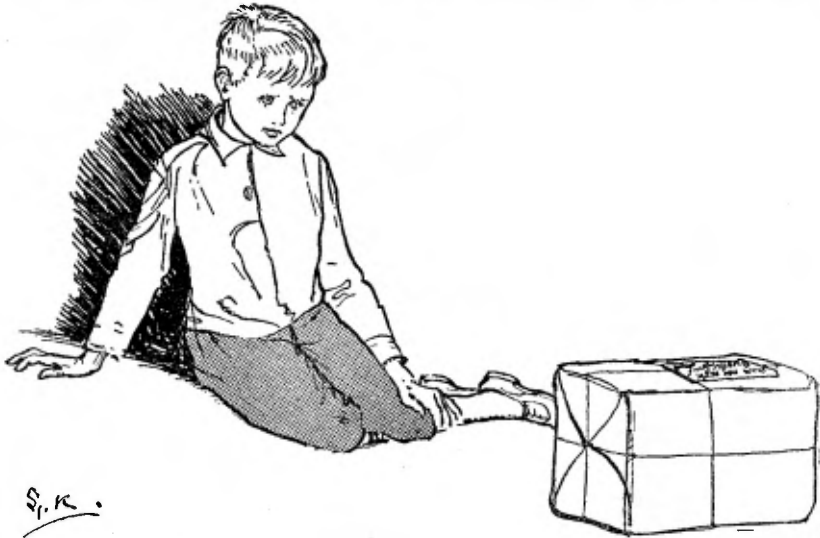
Zitten er dan bijbels in? riep Wanne boos. Wat heb je dáár nou aan! Echt brommig zat Wanne naast het pak op de grond. Hij stak zijn onderlip vooruit; hij trok een rimpel tussen zijn ogen.

Wanne, Wanne, zei vader, dacht jij dat 't een pak met speelgoed was? Net als met Kerstmis? Een pak uit Amerika voor al de kinderen?

Dat was toen fijn voor jullie, hè?

Maar dit is nu eens fijn voor de gróte mensen hier!

Nou, zei Wanne brommig, 't kan mij niets schelen. Wat heb je er aan?

Wat, riep vader. Wát zegt Wanne daar? En hij nam van de tafel een dik boek met veel platen. Wat zegt Wanne van dit boek?

Wanne keerde gauw zijn gezichtje af. Hij wist best wat zijn vader in de handen had, maar hij wilde 't niet zien.

't Was de platenbijbel met de prachtige verhalen, die hij zo graag hoorde.

Ik geef er niet om, mopperde hij zacht, een beetje bang dat vader het zou verstaan.

Wát zegt Wanne?

Wanne zweeg.

Vader keerde zich naar het pak en begon het touw los te peuteren. Hij sprak niet meer met Wanne; hij praatte maar met het pak. Hij zei:

zo'n domme jongen toch om brommig op jou te zijn, pak uit Amsterdam. Ik ben zo blij, dat jij vol mooie bijbels zit. Nu kan ik de mensen die er geen hebben centje geven.

Wat zou Wanne nu goed kunnen helpen om je uit te pakken!
En dan mocht hij de bijbels in de kast zetten. . . . en dan. . . .

Wanne luisterde met beide oren. Hij vergat zijn boosheid, hij vergat Amerika. Hij zei opeens: zitten er allemaal platenbijbels in?
Nee, zei vader, 't zijn geen bijbels met platen, maar wel vol mooie verhalen. Je weet wel, van Mozes en David, en van het kindje in de kribbe.

Van Jezus, zei Wanne zacht. Ja, Jezus, zei vader eerbiedig.
Er staat nog veel meer in dat Wanne nu nog niet kan begrijpen. De bijbel vertelt ons alles van God en van Jezus, die ons zo liefheeft.

Wanne lag al op zijn knieën bij 't pak en hielp vader.

Voorzichtig, voorzichtig jongen; niet te wild! 't Zijn bijbels!

Moeten we daar ook eerbiedig mee omgaan? Mogen we daar wel over brommen zoals die jongen zo pas deed?

Wanne kneep zijn ogen dicht. Dat deed hij altijd als hij zich schaamde.

Ja, ja, zei vader. Ik zie 't al. Je hebt me begrepen.

Help me nu maar om de bijbels na te zien en te tellen.

Wanne las nog eens het adres. Bijbelhuis, vroeg hij. Is dat een huis vol bijbels?

Ja, een huis waar heel veel bijbels zijn. Grote en kleine, dure en goedkope.

Wonen daar dan geen mensen?

Natuurlijk, zei vader, wonen daar mensen in dat huis. Zij zorgen voor die bijbels. Zij schrijven er over; zij studeren er in; zij pakken ze in; zij sturen ze de hele wereld over.

Voor ieder mens die geen bijbel heeft is er wel een te koop.

Zie je Wanne, iedereen moet het toch weten dat God ons lief heeft. En iedereen moet toch weten van Jezus, van de goede Herder, die ons op de rechte weg brengt als we verdwaald zijn.

Ik weet 't, hè vader? vroeg Wanne.

Als je 't maar nooit vergeet, zei vader zacht.

Toen gingen ze samen bijbels tellen en in de kast zetten.

Eén, twee, drie, vier, vijf, zes. . . .! Wat veel kleine boekjes!

Staan daar alle verhalen van mijn platenbijbel in?

Nee; dit boekje heet *Nieuw Testament*. Moeilijk hè?

Dat zijn de verhalen van Jezus en de discipelen. —

Eén, twee, drie, vier. . . . Wat een prachtige bijbels! Blauw met goud!
Is dat een héle bijbel? Voor wie zijn ze?

Zo'n mooie bijbel is voor de mensen die gaan trouwen in de kerk. Kijk, vader schrijft hun namen hier voor in. En vader zegt: Zullen jullie nooit vergeten in de bijbel te lezen, anders kun je de weg naar God niet vinden. En déze grote zwartel! Daar staat met gouden letters *bijbel*. En van binnen heeft hij zulke grote letters! Voor wie is die, vader? Die is voor Geurtje-moei. Die heb ik haar beloofd omdat ze zo veel in haar oude bijbel heeft gelezen dat hij er stuk van is. Weet je wie hem haar mag brengen? Ikke? vroeg Wanne. Mag dat heus? Ja, zei vader. Dat mag. Maar niet vandaag. Morgenmiddag, dan is 't Woensdag; dan heb je vrij van school. Je zult eens zien hoe blij ze is!

III

Nu is 't Woensdagmiddag! Pieter van de bakker zit bij de bosrand bramen te snoepen. Zwarte blinkende bramen. Déze struik heeft hij al zowat leeggepeuzeld, maar hij weet er meer. Dan moet je daarginds over het hek klimmen; dáár in 't weiland bij de sloot heb je ze voor 't grijpen. Maar wie komt er langs het zandwegje aan? Dat is Wanne van de dominee! Kijk 'm stappen met een pak onder de arm! Nou, nou, wat loopt die Wanne deftig. Hij meent zeker dat hij ook al dominee is. Wacht, Pieter zal hem te pakken nemen! Hij duikt achter de struik weg. Wanne komt nader. Stap, stap! Ja, Wanne loopt heus rustig en een beetje gewichtig. Zo voelt hij zich ook, omdat hij van vader de nieuwe bijbel naar Geurtje-moei mag brengen. Er suist een dennenappel over zijn hoofd. Tik, een tegen zijn rug! Daar gaat er nog een, nóg een! Wanne staat verwonderd stil. Wat is dat nou? Hij kijkt omhoog in de dennebomen, die vlak bij de zandweg zijn. Zit daar soms een eekhoortje? Pats, een dennenappel tegen zijn wang! Hoor, wie lacht daar? Eekhoorns lachen toch niet? Een vrolijk gezicht loert om de braamstruik heen.

Nou lacht Wanne ook. Ha, die Pieter, roept hij. Kom d'r eens uit! Ik heb je gezien!

Wat ga je doen, Wanne?

Dit pak brengen bij Geurtje-moei. Ga je mee?

'k Weet niet, zegt Pieter; ik zoek bramen.

Wanne krijgt er ook zin in. Hij ziet naar de struik. Ja, daar zitten nog twee dikke, maar hij kan er niet bij. Dat dikke pak onder zijn arm! Hij wou 't maar even neerleggen.

Wat had vader gezegd? — Voorzichtig, hoor Wanne, met die mooie bijbel! En flink doorlopen! —

Even 't pak neerleggen op de schone dennenaalden. Dàt kan geen kwaad!

Nu reiken de jongens tegelijk naar de bramen. Wanne heeft ze 't eerst. Pieter knijpt in zijn hand. Nu zijn ze plat; 't sap loopt langs zijn vingers.

Wanne likt zijn vingers af. Toch flauw, zegt hij, nou heb ik niks!

Kom mee, zegt Pieter, dáár over 't hek groeien wel duizend, en dikkel!

Wanne vergeet zijn boodschap niet. Hij heeft zijn pak al weer onder de arm, maar hij wil die bramen ook wel even mee opeten.

Kom dan, zegt Pieter, dan klimmen we over 't hek. Wat zeur je toch, Wanne!

Och, zegt Wanne, dat pak is zo lastig!

Wat zit er in? —

Een bijbel voor Geurtje-moei. Zullen we 'm eerst wegbrengen en dan bramen eten? Vader zei, dat ik er goed op moest passen en 't papier er om heen ook niet vuil maken.

O, zegt hij, nu zit er al bramensap op; en ik had mijn vinger zo afgelikt!

Laat dat pak hier liggen, zegt Pieter. Kijk, achter die denneboom. Daar lopen nooit mensen. Meteen neemt hij de bijbel uit Wanne's handen en legt hem achter de dikste boom.

Dan staan de jongens op de zandweg en turen. . . .

Neen, je ziet er niets van, zegt Wanne. Hij loopt er nog eens naar toe en strooit er wat dorre blaren en takjes over. Zó is 't best; nu kan hij wel even bramen gaan eten. Ze zijn toch immers dadelijk terug.

Wanne's hart klopt eerst nog wat onrustig; maar als ze over het hek zijn geklommen en als hij bij de sloot de braamstruiken ziet, vergeet hij de bijbel.

Zoveel bramen! Dikke, zwarte bramen, warm van de zon, zoet als suiker, vol sap!

De jongens praten niet meer, ze plukken maar! Ze eten maar!

Au, die doren, au, roept Wanne. Hij heeft krabbels over zijn handen, een krabbel op zijn wang, krassen op zijn benen.

Au, roept Pieter, ik zit vast! Help me, Wanne!

Hij is weer los, en ze eten, ze eten maar!

Verzadigd liggen ze eindelijk in 't gras. De zon stooft de bramen; de zon schijnt op de luie jongens.

Muggen dansen en gonzen. Er zoemt een bijtje. Hoog in de lucht broemt een vliegtuig.

De jongens rusten uit.

IV

De bijbel ligt in het bos achter de denneboom. Wie op de zandweg loopt, kan het pak niet zien.

Wie door het bos naar de zandweg gaat, kan het pak wèl zien.

Wanne heeft er takjes en dorre blaren op gestrooid, maar heus, je kunt 't zien.

De oude boer Veltman, die zondags vlak bij vaders preekstoel zit, komt door het bos.

Hoe kan dat nu zo treffen, dat hij vlak bij de denneboom blijft staan?

Hij ziet het pak eerst niet. Hij staat stil en haalt een grote rode zakdoek te voorschijn. Hij is warm en veegt de zweetdruppels van zijn gezicht. Dan wacht hij even en leunt met de hand tegen de boom.

De zon brandt. Hij denkt: ik sta hier lekker in de schaduw.

Hij schuift met zijn voet. Zijn klomp stoot ergens tegen.

Hij kijkt. Wat is dat? Hij schuift met zijn klomp over de blaren en takjes. . . . Een pak! . . . Ja warempel, een pak!

Hij bukt zich en neemt 't in de hand. Een keurig pak met een touw er om. Wat moet dat verbeelden?

Veltman haalt zijn bril uit de zak. Dit moet hij beter bezien.

Hij bekijkt 't pak van onder en van boven, hij weegt 't op de hand.

Dat kon wel een boek wezen, zegt hij zacht. Wie moet dat hebben?

Vlakkbij is een boom omgehakt. Hij zet zich op de stam en hij denkt na.

Ja, dat pak is niet van hem. Hij moet maar eens zien van wie 't dan wel is. Hij peutert het touw los. Hij wikkelt het papier af. Hij is nu echt nieuwsgierig, hoor.

Wel, wel, dat had hij nooit gedacht.

Daar zit Veltman met een mooi zwart boek in de handen. Daar staat met gouden letters op gedrukt: Bijbel.

Hij veegt zijn handen langs zijn broek. Ze moeten toch goed schoon zijn als hij de bijbel opent.

Daar slaat hij de eerste bladzij op en leest:

In den beginne schiep God de hemel en de aarde.

Ja juist, zo is het goed. Dat staat ook in Veltmans bijbel, en in àlle bijbels. Het eerste verhaal begint met God.

Een *bijbel* in het bos. Zó maar achter een boom. Wat móét dat?

Veltman is boos. Is dat eerbiedig?

Hij pakt de bijbel weer in en denkt heel diep.

Ja juist, zegt hij weer. Ik weet wat ik doen zal.

Ik breng de bijbel bij de dominee.

't Is wel warm en Veltman hoeft helemaal niet naar 't dorp, maar dit moet gebeuren.

En zo kwam de oude Veltman bij de pastorie en belde aan.

Wanne's moeder deed open.

Hier mevrouw, zei Veltman, en hij keek heel ernstig. Dit vond ik in het bos. 't Is raar, heel raar!

Kom binnen, Veltman, zei moeder. Wat heb je daar?

Ik heb geen tijd, zei Veltman, maar hij stapte toch even de gang in om te horen wat mevrouw zou zeggen.

Moeder dacht: dat pakje ken ik. Ze schoof het tóuwkje weg en haalde de bijbel van Geurtje-moei uit 't papier.

Maar Veltman, zei ze, hoe komt u daar aan? Dat is een bijbel voor Geurtje-moei en Wanne ging al om drie uur van huis om hem te brengen.

Ze schrok er van. De bijbel in het bos? En waar was Wanne dan?

Vader hoorde de stemmen in de gang en kwam uit de studeerkamer.

Wat is er? vroeg hij.

Moeder liet hem de bijbel zien. Die lag in het bos, en waar is onze Wanne dan?

In het bos; ja, ja, knikte Veltman. Hij vertelde precies waar hij het pak had gevonden.

Vader en moeder zagen elkaar wat ongerust aan. Wat was er gebeurd?

Als ik 't zeggen mag, dominee, zei de oude boer, 't is jongenswerk, stoutigheid!

Kijk eens! Hij wees op een donkere vlek op het pakpapier.

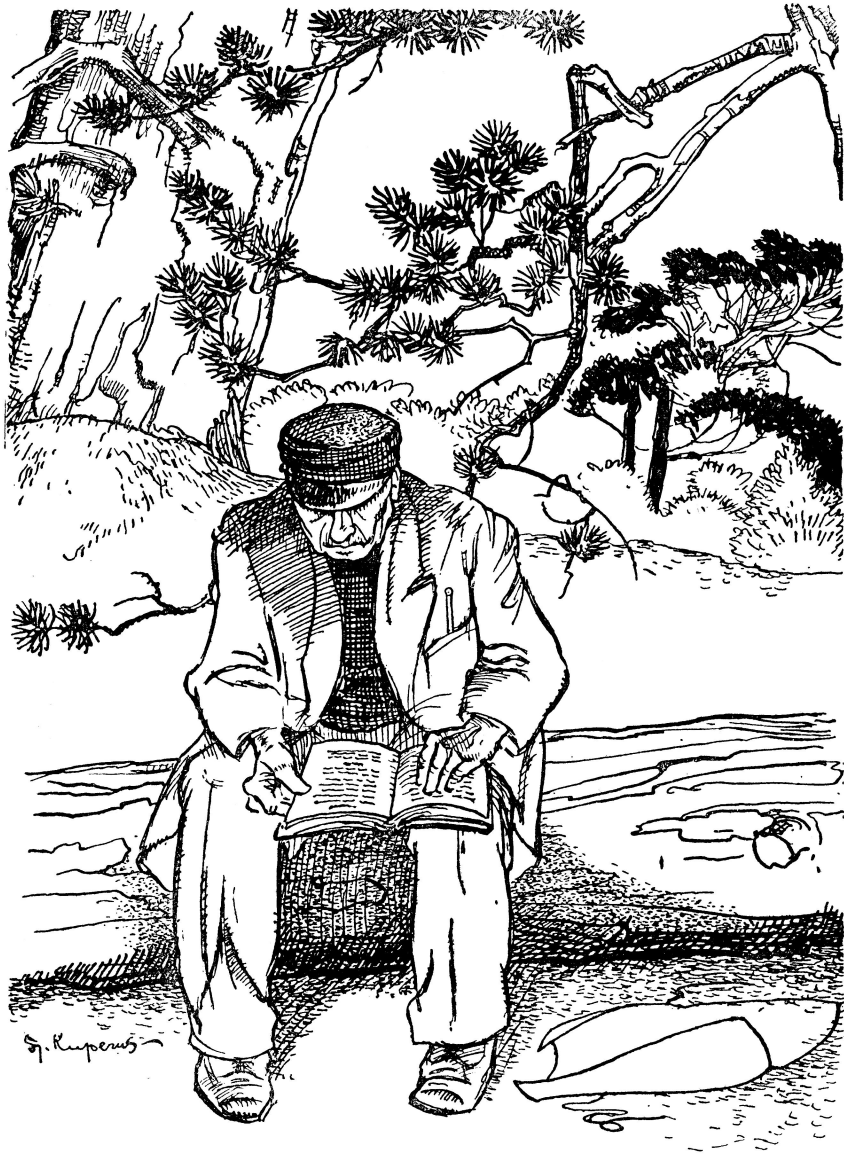
Nou? zei hij, wat is dat?

Bloed, riep moeder bang.

Mevrouw, zei Veltman, kijk eens goed.... bramen, wat ik u zeg!

Er groeien dikke bramen dicht bij het bos. Dáár zal Wanne wel zijn.

En dan de bijbel in 't bos leggen! Veltman keek ernstig.

G. Kuperus

Ik noem 't oneerbiedig!
Toen ging hij. Hij had zijn boodschap gezegd.
Maar vader en moeder keken niet blij. Wat betekende dit?
Vader had Wanne toch echt vertrouwd.

V

Wanne en Pieter weten niets. Ze liggen maar lui in de zon.
Wat is 't hier fijn! Wat ruikt alles lekker! Wat zoemen
de bijtjes!

Pieter zegt opeens: ik neem er nog eentje.

Wanne en hij grijpen tegelijk naar eenzelfde braam, die vlakbij is.
Wéér heeft Wanne de braam het eerste en knijpt Pieter hem fijn.
Wéér loopt het sap langs Wanne's vingers, juist als straks in 't bos.
Daar schrikt Wanne op! Hoe kon hij dat vergeten? Zijn pakje in het
bos bij de denneboom. De bijbel voor Geurtje-moei!

't Is of hij vaders stem hoort. Zal je goed doorlopen, Wanne?

Pieter, zegt hij, ik moet weg. Kom gauw; ik moet de bijbel weg-
brengen.

Ongerust loopt Wanne vooruit.

Hij ligt er natuurlijk nog, roept Pieter. Hij is goed verstoppt!

Wanne klimt zo vlug over 't hek, dat hij valt. Maar hij let niet op de
pijn. Hij heeft alleen maar haast om het pakje te krijgen.

Toen de jongens achter de denneboom keken, lag het pakje er niet
meer.

Dat was naar, om nooit te vergeten!

Ze keken wel achter twintig andere bomen. Misschien vergisten ze
zich.

Geen pakje, geen pakje! Weg was de bijbel voor Geurtje-moei.

Wanne had zijn boodschap slecht gedaan.

En nu moest Wanne naar huis!

We kunnen d'r niks aan doen, zei Pieter.

Maar Wanne wist wel beter. Wie legt zo'n kostbaar pakje in het bos!

Zo gingen ze naar huis terug. Pieter was niet bang; hij kon rustig
thuis komen, maar Wanne's hart klopte onrustig.

Bij het tuinhek stond vader met de fiets in de hand. Klaar om Wanne
te gaan zoeken.

Toen vader Wanne aankeek, liet hij het hoofd hangen en kneep de
ogen dicht.

Vader keerde met Wanne terug en ging met hem het huis in.

In de gang lag de bijbel met de gouden letters op het tafeltje.

Het papier met de bramevlek lag er naast.

En daar stond Wanne vol krabbels van de braamstruiken; met rode vlekken op zijn gezicht en handen. Wanne hoefde niet meer te vertellen wat hij had gedaan.

Moeder riep blij: is Wanne thuis?

Maar vader zei: 't is niet om blij te zijn. Boer Veltman had gelijk. Wanne heeft niet goed opgepast!

VI

't Is bijna avond. De boterhammen zijn gegeten.

Moeder brengt de kleintjes naar bed, Joop en Ineke!

Zij gaan al om half zeven slapen. Wanne mag altijd wat langer opblijven.

Wanne speelt met zijn trein, maar hij heeft geen schik.

Vader heeft hem gevraagd hoe de bijbel achter de denneboom kwam.

En vader heeft hem verteld, dat Veltman de bijbel vond en thuis-bracht. 't Is oneerbiedig, had Veltman gezegd.

Zo heel boos was vader niet eens geweest, maar tòch.

Wat had vader gezegd?

Die boodschap had ik jou toevertrouwd, Wanne! 't Valt mij tegen dat je dit niet kon doen.

Zal Wanne straks aan vader zeggen dat 't hem spijt?

Maar dat weet vader toch wel. Wanne is immers helemaal niet blij.

Vader komt binnen met iets in zijn hand.

Wanne ziet even op en schrikt er van. 't Is de bijbel uit de gang, die Vader weer netjes inpakt.

Nou gaat vader 'm zelf brengen, denkt Wanne.

Hij laat zijn hoofd treurig hangen. Vader is wèl boos, want nu mag Wanne 't dus morgen ook niet doen.

Daar komt moeder ook. Ruim maar op, jongen. 't Is haast tijd.

Vader praat zachtjes met moeder. Wanne kan niets verstaan, maar wel hoort hij wat moeder zegt:

Wanne nu nog met jou mee? Helemaal naar...? en dan fluistert ze.

Ja, knikt vader. Voor één keertje.

Maar dan zijn jullie pas om acht uur thuis, zegt moeder.

Ja, zegt vader. Voor één keertje is dat wel goed.

En wat gebeurt er nu? Wanne mag mee, achter op vaders fiets. Hij mag tòch de bijbel zelf aan Geurtje-moei brengen. Heel alleen, terwijl vader bij de buurman op bezoek gaat.

Vader broemt niets. Hij kijkt vriendelijk en zegt:

Spring maar op, Wanne. Wij doen 't nog eens over.

Zo'n fijne vader toch!

Wat is 't mooi om zo met vader te rijden als het avond wordt.

De zon gaat onder achter het dennebos. Al de stammen worden rood en licht.

Dáár heb je de grote denneboom die op de bijbel moest passen!

Dáár heb je 't hek waar Pieter en Wanne over klommen!

Was 't hier, Wanne? vraagt vader.

Ja vader. . . . Meer zeggen ze niet.

Nu rijden ze om 't weiland heen. Dan zijn ze bij Geurtje-moei.

Wanne krijgt de bijbel van vader. Maak haar nu maar blij, zegt hij.

En tot straks! — Dan gaat vader verder.

Wanne doet 't hekje open. Hij staat in Geurtje-moei's bloemenhof.

Wat bloeit 't hier! Wat veel bloemen! Dalia's en asters, rozen en hoge zonnebloemen!

Kijk, daar zit Geurtje-moei op een bank voor haar huisje. Ze legt de hand boven de ogen om te zien wie daar komt. Dan slaat ze de handen in elkaar en zegt: Wel, wel, Wanne van de dominee! Zo laat op 't pad?

Wanne staat nu voor haar en legt het pakje in haar schoot. Dat is van vader, Geurtje-moei! Hij kijkt haar vol spanning aan.

Voor mij van vader? vraagt ze. Help mij eens, Wanne, om het touwtje los te maken! — Samen pakken ze uit.

Daar ligt het zwarte boek op Geurtje-moei's schone bonte schort.

Wat is dat? zegt ze verbaasd. Bijbel, leest haar vriendelijke stem, bijbel! De gouden letters schitteren.

Een nieuwe bijbel voor mij, Wanne?

Ja, zó is 't, Geurtje-moei, van vader voor U.

Ze is zó blij en zó verrast. Nu moet Wanne naast haar zitten op de bank. Maar dan moet hij toch nog eerst naar de keuken om haar bril te halen.

Hij brengt haar de bril. Zij doet net als Veltman. Zij ziet of haar handen wel schoon zijn vóór ze de bijbel opendoet.

Wanne kruipt dicht bij haar om mee in te zien.

Wat een grote letters! zegt de oude vrouw, ik kan haast zonder bril lezen.

Kan Wanne ook lezen? Ja?

Ja, zegt Wanne, ik heb ook een bijbel. Nòg mooier; met platen.

Moeder vertelt er ons altijd uit. Gister was er zo'n mooie plaat bij van een herder met een schaapje op zijn schouder.

Ja, ja, zegt de oude vrouw, dat verhaal staat hier ook in. Hoe is 't ook weer?

Een stout schaapje, Geurtje-moei, dat altijd wegliep. Maar de herder heeft 't tòch gevonden en hij was niet boos.

Hij was niet boos, zei Geurtje-moei. Zo'n góede herder.

Weet Wanne wel dat de Here Jezus zo'n goede herder is?

Als we ondeugend zijn zoals dat schaapje, en als we niet naar Hem willen luisteren, zoekt Hij ons tòch op.

Ja Wanne, boos en ondeugend zijn we allemaal telkens weer; de grote mensen en de kinderen. Maar die goede Herder zegt: heb je er spijt van?

En als wij zeggen: ja goede Herder, ik heb zo'n spijt, vergeef 't mij, dan mogen wij weer met Hem gaan. Hij heeft een eindeloos geduld. Hoe vaak we ook ongehoorzaam zijn, Hij vergeeft 't altijd weer.

't Wordt schemerig in de hof. De muggen dansen nog, maar de bloemen gaan slapen nu de zon is ondergegaan.

We kunnen niet meer in de bijbel lezen, zegt Geurtje-moei, maar Wanne kan misschien nog wel iets voor mij opzoeken. Jij hebt jonge ogen.

Ze bladert in het dikke boek. Wanne, kijk eens goed; wat staat hierboven? Psalmen? Ja? —

Zoek dan eens psalm drie en twintig.

Lees nu eens hardop wat dáár staat.

Wanne leest hardop en duidelijk: De Heer is mijn herder; mij ontbreekt niets.

Die tekst heb ik ook geleerd, zegt hij blij.

Zó is het, zegt Geurtje-moei. Ons ontbreekt niets; Hij zorgt voor ons, Wanne. — Dan sluit ze de bijbel. —

Nu wachten ze op vader. Kijk, zegt Wanne, daar komt al een ster!

Wat is 't hier mooi! Ik wou dat ik nog lang mocht blijven!

Maar daar piept het tuinhokje. Daar komt vader.

Dominee, dominee, zegt Geurtje-moei, wat ben ik blij met die bijbel!

't Is toch veel te mooi voor mij!

Nee Geurtje-moei, zo'n mooie bijbel ben je waard, zegt vader.

Lees er maar weer even trouw in als in de oude.

Dan gaan vader en Wanne samen naar huis. Het schemert hoe langer hoe meer. Het geurt zo fijn in de avond; de dennen ruisen zacht!

Wanne zit maar stil achterop de fiets.

Vader zegt: Wel, is Wanne tevreden?

Ja vader. Maar dat vanmiddag was niet mooi, hè?

Nee jongen, maar ik heb wel gezien, dat 't je erg speet, en nu is vader ook weer tevreden, hoor.

Wanne is zo blij dat hij wel kan zingen.

En als hij thuiskomt, zegt hij alleen maar: dank je wel, vader!

KONINKLIJKE DRUKKERIJ
C. C. CALLENBACH - NIJKERK

